

Никола Шој

ПРОХУЈАЛА САДАШЊОСТ

(...) Сад у школском дворишту, кроз школски далекозор посматрам мјесец. Сви ми се смију, јер су опазили да сам се разочарао...

(...) Тако сам непрестано упирао поглед да другим неким својим видиком провалим кроз тај далекозор, тај мали предмет физикалног кабинета, наше реалне гимназије, тај предмет, с којим је тако дуго, уз који је толике ноћи пробдио наш стари професор...

(...) Док сам тако сновио, пренем ствари да се мало размакну и пусте к мени неке давно откуцане тренутке и ја сад чујем себе, како се пењем на минарет џамије Ферхадије и проматрам одозго оближњи околиш и тамо ону тржницу, на којој хлапе свјежим црвенилом располовљене лубенице, док око њих мирно дјелује свежа брашненост скромних диња.

Да, он се заиста умијешао међу вечерње шетаче али га је највише зачуло, како то да су му сасвим близу, а он од њих ипак тако далеко...

*

(...) Жао ми је што Вам нисам могао одмах одговорити а толико сам био одушевљен Вашом књигом као и посветом. Доиста, необична посвета у неколико реченица даје потпуну слику једног пјесника. Та књига је пробудила многа сјећања на толике гимназијске дане који су за мене права бурна кошница ђачких дана, веселих и тужних, али и незаборавних. Уопће, кад помислим на цијелу бањалучку Гимназију, на њезин колегијум, на зборницу, на ђаке и другове, не чудим се што су Бањалучани, кад су крчили развалине бивше Гимназије, сви редом плакали. Осјећали су да су се у тим рушевинама покопали и њихови млади дани... Читајући позорно Вашу књигу наиђох и на име Ваше вриједне сураднице олге Букинац. И ње се добро сјећам. Била је у разреду тако озбиљан и марљив ђак. Не чуди ме што се одала науци и докторирала. Читао сам и њезин вриједан пријевод. Молим Вас да је поздравите као и моје гимназијске вршњаке који ме се сјећају... (из писма Мати Џаји, 22. 9. 1974)